

บทที่ ๑๘

วันขอบคุณพระเจ้า

วิลสันร้องไห้กับการตายของเพื่อนรัก มันกระทบกระเทือนใจเขาอย่างมาก เขาขดตัวอยู่หลังปีกกลอย่างน่าสงสารทางด้านทิศใต้ของฐานคำคืนได้มาเยือนรวดเร็วมาก ผมยังต้องตัดสินใจว่าจะเอาใครมาเป็นพลวิทยุแทนสแพงเกลอร์ ระหว่างนี้ผมเอาวิทยุใส่หลังและเดินไปหา วิลสันเพื่อพูดคุยเป็นเพื่อน

ผมชวนคุยเรื่องอื่น ๆ เพื่อให้เขารู้สึกดีขึ้นและค่อย ๆ วกกลับมาคุยเรื่องการเสียชีวิตของเอแวนส์ ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ค่อยเชื่อเรื่องศาสนาสักเท่าไร แต่ผมก็บอกเขาว่าเป็นความประสงค์ของพระเจ้า หรือพูดง่าย ๆ คือเขาไปดีแล้ว ผมรู้อยู่แก่ใจว่าการเสียชีวิตของเอแวนส์มันเป็นความผิดของผมคนเดียว ไม่เกี่ยวกับใครหรืออะไรเลย ผมผิดเองที่ส่งพวกเขาไปที่ชายหาด และผมก็พยายามไถ่โทษตัวเองด้วยการพูดคุยให้เพื่อนสนิทเขาสบายใจขึ้น ผมพูดถึงส่วนดีของเอแวนส์ บอกวิลสันว่าเอแวนส์ไปดีแล้ว ไม่ต้องมาทนกับสงครามที่ทุกคืนเหมือนฝันร้ายอย่างนี้ ดูเหมือนคำพูดผมจะได้ผล เพราะวิลสันเริ่มรู้สึกดีและพวกเราเห็นพ้องร่วมกันว่ามันเป็นความปรารถนาของพระเจ้า

ไป ๆ มา ๆ ผมเองก็ชักไม่แน่ใจว่าใครเป็นคนปลอมใคร บางทีเนื้อหาของคำพูดไม่ได้สำคัญเท่าการที่ได้พูดมันออกไป ค็นั้นผมและวิลสันรู้สึกดี แต่ผมก็ยังไม่ให้ภัยตัวเองกับการเสียชีวิตของลูกน้องทั้งสองคน จะอย่างไรผมต้องชอบคุณลูกหมวดของผมที่พยายามไม่รื้อฟื้นเรื่องนี้และให้หมวดเดินหน้ากับภารกิจที่ทำต่อไป

ข้าศึกฉวยโอกาสตอนที่ผมคุยกับวิลสันยิงเข้าใส่เรา ในขณะที่ผมพูดคุยอยู่กับวิลสันอยู่นั้นผมก็ถอดวิทยุออกเพื่อทำความสะอาดไปด้วย เพราะมันยังเปียกน้ำมาจากชายหาด กระสุนที่ยิงเข้าใส่ นั้นมาจากกระยะใกล้มาก แต่โดนกระสอบทรายที่วางขวางอยู่ด้านหน้าเสียก่อน ผมพุ่งหลบทำให้ชิ้นส่วนของวิทยุกระจัดกระจายแต่ก็สามารถนำมาประกอบได้ทัน ส่วนวิลสันก็ทำการยิงตอบโต้ข้าศึกทันที น่าอัศจรรย์ยิ่งนักที่กระสุนนัดหนึ่งทะลุหมวกเหล็กของวิลสันแต่ไม่โดนศีรษะ เมื่อข้าศึกไปแล้ว พวกเราทั้งสองคนเข้าใจกันที่ว่า พวกเราสามารถเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ แต่ต้องวางไว้ข้างหลัง จะมาเสียใจทุกขณะไม่ได้เพราะมีคนจ้องจะเอาชีวิตเราอยู่ทุกเมื่อ เราต้องมีสติและกระตือรือร้นเสมอ เช้าวันรุ่งขึ้นผมแต่งตั้งให้คิลลิแกนเป็นพลวิทยุ ที่ผ่านมาเขามักจะขัดคำสั่งผมที่ไม่ให้ไปทำหน้าที่พลนำทางอีก ไม่ใช่ว่าเขาไม่มีความสามารถ ในทางตรงกันข้ามเขาเหมาะกับตำแหน่งนี้มาก แต่มันเป็นตำแหน่งที่เสี่ยงที่สุดและผมเห็นว่าเขาก็ได้เสียสละมามากพอแล้ว หากปล่อยให้เขาทำหน้าที่พลนำทางต่อไปโอกาสที่เขาจะตายก็มาก และในตำแหน่งพลวิทยุที่เขาจะมาเป็น ผมจะไม่มีทางที่จะให้เขาวิ่งไปข้างหน้าแถวเพื่อทำหน้าที่พลนำทางเป็นอันตรายเพราะผมต้องใช้วิทยุ

ถ้านับจากวันที่ผมมาทำหน้าที่ที่เวียดนามคือตั้งแต่เดือนสิงหาคมตอนนี้ มีทหารเก่าเหลืออยู่น้อยมากรวมถึงคิลลิแกน ที่เหลือเป็นพวกหน้าใหม่หมด คิลลิแกนโกรธมากเมื่อรู้ว่าต้องมาทำหน้าที่เป็นพลวิทยุ

เขาบ่นต่าง ๆ นานา ผมบอกเขา “โอเค คิลลิแกน ฉันได้ยินที่นายบ่นนะ เอาวิทยุนั่นใส่หลังและก็อยู่ติดฉันตลอดเวลาจนกว่าฉันจะบอกเป็นอย่างอื่น” ดูจากสายตาเขาไม่พอใจมาก แต่เขาเป็นทหารที่มีวินัยและเชื่อฟังคำสั่ง ตอนนี้ผมมีพลวิทยุคนใหม่แล้ว

ข้าศึกดูเหมือนจะเข้มแข็งขึ้นอีกครั้ง ตอนปลายเดือนพฤศจิกายน ฐานของทหารเวียดนามใต้ที่อยู่ทางตอนใต้ของฐานเราถูกเวียดกงบุก เราติดต่อกับพวกเขาไม่ได้เลย ในตอนเช้าพวกเราได้รับคำสั่งให้เข้าไปช่วย เมื่อเข้าไปใกล้ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของฐาน พวกเราเริ่มรู้สึกอะไรบางอย่าง หน่วยทหารที่ถูกบุกทำลายนี้ตั้งอยู่บนหินเขาและติดกับฐานก็เป็นหมู่บ้าน มีเสียงร้องไห้ที่น่าเวทนาดังมาจากที่นั่น นั่นคือเสียงของพวกแม่หม้ายที่สามีเพิ่งถูกพวกเวียดกงฆ่าตาย พวกเวียดกงได้หลบหนีไปแล้วเหลือไว้แต่ศพของทหารรัฐบาลเวียดนามใต้ ๓๐ คน ไม่มีทหารคนไหนรอดชีวิตเลย

เมื่อเราเข้าไปใกล้ที่หมายมากขึ้นสิ่งที่เจอคือศพของเวียดกงคนหนึ่ง เป็นวัยรุ่นอายุน่าจะประมาณ ๑๘ ปี ที่ศพมีเชือกพันตัวผูกกับลวดหนามที่ล้อมฐาน ภารกิจเขาคือการดึงรั้วลวดหนามให้หลวมเพื่อให้เวียดกงจะได้บุกเข้าไปได้ ร่างไร้วิญญาณเขาแกว่งไปมาตามแรงลมและมีกองศพมดหลายล้านตัวไต่ตามเส้นเชือกที่มัดลำตัวไปเจาะลูกตาเขา ดูแล้วน่าสยดสยองมาก

คนที่รอดชีวิตในพื้นที่คือพวกผู้หญิงหม้าย ภรรยาของทหารที่ตาย บอกว่าสามีของพวกเธอหยุดออกไปลาดตระเวนมาพักใหญ่เพื่อรักษากำลัง เลยทำให้เวียดกงรวบรวมกำลังได้มากพอที่จะบุกทำลายฐานได้

ผมรายงานเหตุการณ์ไปยังที่บังคับการกองพัน ภารกิจผมตอนนี้คือการตรึงพื้นที่ไว้จนกว่ากองกำลังของรัฐบาลเวียดนามใต้จะมาเปลี่ยน

////////////////////////////////////

ในขณะที่พวกเรารวบรวมศพมาเรียงไว้ พวกชาวบ้านก็เริ่มอพยพออกจากหมู่บ้านเพราะขาดความเชื่อมั่นในหน่วยทหารที่จะมารักษาหมู่บ้าน เหตุการณ์นี้ถือว่าพวกเวียดนามเป็นฝ่ายชนะ เพราะรัฐบาลเวียดนามได้ไม่สามารถรักษาหมู่บ้านไว้ได้

ในสถานการณ์เช่นนี้ผมต้องใช้สมาธิและสติในการคิดเรื่องต่าง ๆ เป็นอย่างมาก และเสียงร้องไห้ของพวกผู้หญิงเหล่านั้นยังทำให้ผมรู้สึกไม่ดี ผมเลยบอกหนานให้ไปขอร้องพวกหล่อนให้หยุดร้องไห้ แต่ไม่ได้ผล ผมเลยต้องตะโกนออกไป “เงียบ ๆ หน่อยได้มัย” และมันก็ได้ผลเพราะพวกเธอหยุดร้องไห้ทันที ที่จริงผมควรจะเสียใจกับการกระทำเช่นนี้ แต่ผมต้องการความเงียบในการคิดแก้ไขปัญหา เมื่อพวกเราเดินทางกลับในตอนสายของวัน ผมตั้งปณิธานว่าต้องทำการลาดตระเวนในพื้นที่ที่รับผิดชอบต่อไป จะไม่ยอมตกเป็นเป้ายิงเด็ดขาด

ในวันขอบคุณพระเจ้ากองทัพสหรัฐได้จัดอาหารพิเศษมาให้เรามีไก่ย่าง เครื่องเคียงและขนมเค้กที่หอมมาอย่างดี รวมทั้งขนมพายด้วย แต่นมสดได้บูดก่อนที่จะมาถึงมือพวกเรา ผมเรียกกำลังให้ทั้งหมดมารวมกันสำหรับเวลาพิเศษนี้แต่ใช้เวลาไม่นานเพราะเกรงจะเป็นเป้ายิงให้ข้าศึก เมื่อผมมองทหารที่มารวมกัน เหลือคนเก่าอยู่ไม่กี่คน และผมก็กลายเป็นคนที่อยู่นานที่สุดไปโดยปริยาย “ผู้หมวดอยากถือโอกาสนี้ขอบคุณพวกเราทุกคนที่ได้เสียสละและทำให้พวกเราอยู่รอดมาได้ และขอขอบคุณที่ได้สละเวลาแม้จะเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ เพื่อที่พวกเราจะได้มากินอาหารมื้อพิเศษด้วยกันฉันเพื่อน พวกเราขอขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ครอบครัวที่สหรัฐได้กินมื้อพิเศษนี้พร้อมกัน และพวกเขาเชื่อมั่นว่าพวกเราจะทำดีที่สุดที่จะทำให้ชีวิตพวกเขาปลอดภัยมากขึ้น เอาละ แยกย้ายกันไปได้ และขอให้ผลัดกันกินมื้อพิเศษทีละหมู่”

////////////////////////////////////

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้พูดแบบนี้ตั้งแต่มาที่เวียดนามที่มัน
คล้าย ๆ กับเป็นบทสวดขอบคุณพระเจ้า เลยทำให้ผมรู้สึกเวลาที่นี้ไม่ได้
สูญเปล่า อย่างน้อยก็ทำให้ครอบครัวที่สหรัฐพลอดภัยมากขึ้นตามที่
ผมได้พูดไป และรู้สึกได้ว่าพวกทหารก็ชอบด้วย